

odvolací, která měla za to, že řád volební požaduje, aby k volbě oprávněný po naznačenou dobu v obci volby skutečně bydlel t. j. fyzicky tam byl přítomen.

Že pojem bydlení v § 1 řádu vol. takto vykládati nelze, zřejmě též z dalších ustanovení tohoto řádu, zejména z § 2, odst. 1, dle něhož může občan, který má bydliště několik, vykonávati volební právo toliko v obci jediné. Není nejmenší pochyby o tom, že pojem »bydlení« a »bydliště« je v obou paragrafech týž. Kdyby tedy »bydlení« v § 1 mělo znamenati tolik, co »tělesně přítomen býti,« bylo by právě cit. ustanovení § 2 nesmyslné, neboť ve dvou obcích nelze přece současně fyzicky se zdržovati. Že názor odvolací komise volební není správný, plyne také z čl. 5 ad c) prováděcího nařízení (instrukce) k řádu volení v obcích (ze dne 25. února 1919 č. 6377), který vykládá, že pobyt v obci se nepřetrhuje ani nestaví, odejde-li někdo na kratší dobu na př. za výdělkem, na léčení a podobně a z okolností je patrné, že neměl úmyslu bydliště změnit. Jde tedy v § 1 řádu vol. o pojem »bydliště« v technickém smyslu t. j. o zdržování se na určitém místě s úmyslem míti tam trvalý pobyt, jak vyslovil a odůvodnil to nejvyšší správní soud již v nálezu ze dne 9. září 1919 č. 4222. Tím, že určitá osoba z obce zvolené za bydliště na čas se vzdálí, nepřestává tam po rozumu zákona bydlet, pakliže nepřítomnost její jest pouze přechodná a je-li zřejmo, že se do bydliště toho chce vrátiti, jakmile odpadne příčina, pro kterou se vzdálila.

Stěžovatel tvrdil ve svém podání ze dne 22. května 1919 a tvrdí i ve své stížnosti, že od roku 1890 nepřetržitě v Mostě bydlí, že tam má dosud svou rodinu, svou advokátní kancelář a své jmění movité i nemovité. Usadil se tam, jak praví, před 29 lety, aby se tam trvale zdržoval, a úmysl ten podržel dosud. Vzdálil prý se z Mostu pouze na čas na cesty, nucen poměry a pokusil se několikrát, aby se tam vrátil, ale stávajícími poměry bylo prý mu to znemožněno. Vráť se do Mostu, jakmile bude úřadem převzata záruka za bezpečnost jeho osoby.

Odvolací komise volební vycházejíc z nesprávného názoru, že jen skutečné fyzické bydlení po 3 měsíce před vyložením voličských seznamů zakládá právo voliti v obci, nechala zmíněné námitky, jimiž mělo býti dokázáno, že tu není vzdání se animi domiciliandi podmínujícího ztrátu bydliště, bez povšimnutí, z kteréhož důvodu rozhodnutí její odporuje zákonu a bylo je zrušiti.

Č. 199.

Volnost stěhování: * Lhůta 3 neděl v odst. 2 § 6 zák. ze dne 1. dubna 1919 č. 181 sb. z. a n. o obmezení práva stěhovacího stanovená počíná se ode dne, kterého stížnost na odepření povolení k přesídlení podána byla u úřadu I. stolice. Vyřízení o stížnosti té musí straně úředně náležitým způsobem býti sděleno do 3 neděl ode dne právě uvedeného.

(Nález ze dne 8. října 1919 č. 4923.)¹⁾

Věc: Václav Hruška v Kobylisích proti okresní politické správě v Hořicích o povolení k přesídlení do Hořic.

¹⁾ Tak i v nálezech dalších.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se jako nezákonné.

D ů v o d y: Stěžovatel učinil dne 20. května 1919 u městského úřadu v Hořicích podání, jímž úřadu tomu oznámil, že během 1 měsíce přesídli do svého domku č. pop. 935 v Hořicích a žádal o vydání písemného povolení.

Správní komise města Hořic usnesením svým ze dne 20. května t. r. nevyhověla žádosti stěžovatelově, jelikož v obci jest nedostatek bytů, takže též uprázdněný domek stěžovatelův čp. 935 musil býti zabrán a obec v něm umístí dvě rodiny, stěžovatel pak dosud v Kobylisích byt má. Na rozhodnutí to podal stěžovatel dne 5. června t. r. u městského úřadu v Hořicích stížnost k okresní správě politické.

Tato usnesením svým ze dne 3. července 1919, vypraveným dne 11. července t. r., stížnosti nevyhověla, ježto prý stěžovatel neučinil včas oznámení o zamýšleném přesídlení do Hořic. Město Hořice, zabírajíc jeho dům pro rodiny, které nemají kde bydleti, nemohlo věděti, že stěžovatel má úmysl do Hořic se stěhovati. Námitka, že stěžovatel obec ra tento svůj úmysl upozornil, není prý odůvodněna, poněvadž oznámení učiněné jen tak mimochodem nelze považovati za dostačitelé.

Nejvyšší správní soud shledal stížnost vytýkající nezákonnost rozhodnutí toho důvodnou.

Dle § 6 zákona ze dne 1. dubna 1919 čís. 181 sb. zák. a nař. o omezení práva stěhovacího jest za to míti, že stížnosti podané na rozhodnutí obce, kterým bylo odepřeno povolení k přesídlení, bylo vyhověno, nebylo-li o stížnosti té rozhodnuto do tří neděl. Lhůta tato dána jest, aby strana ve své zásadní volnosti stěhování nebyla obmezována přes míru nejnutnější, musí proto čítána býti dle momentů straně známých a zjevných.

Z toho následuje, že lhůta ta počíná dnem, kterého strana podala stížnost do rozhodnutí úřadu I. stolice u tohoto úřadu a že rozhodnutí II. stolice o stížnosti musí straně do 3 neděl od právě uvedeného dne čítaných náležitým způsobem úředně býti sděleno, jinak nastává právní účinek v odst. II. § 6 cit. zákona stanovený.

Stěžovatel podal stížnost na rozhodnutí správní komise obce Hořické, kterým mu tato odepřela povolení k přesídlení, k okresní správě politické po rozumu § 5 cit. zák. u městského úřadu v Hořicích dne 5. června tohoto roku.

Poněvadž rozhodnutí o stížnosti té nebylo do tří neděl ode dne podání její, tedy do 26. června t. r. stěžovateli úředně oznámeno, nastal dnem 27. června t. r. počínaje dle výše uvedeného ustanovení odst. II. § 6 cit. zákona právní stav, jako by stížnosti bylo vyhověno, a stěžovatel nebyl proto již od téhož dne obmezen ve svém právu do obvodu obce Hořické přesídliti.

Naříkané rozhodnutí vydané teprve dne 3. července t. r. a doručené stěžovateli po 11. červenci t. r. nemůže již zrušiti právní stav. nastalý po zákonu uplynutím zmíněné třínedělní lhůty a nemá proti stěžovateli žádné právní účinnosti.

Bylo proto rozhodnutí jako nezákonné zrušiti.